

חַת־ת לַיּוֹם שְׁשִׁי פְּרָטִית שְׁמִינִי עֶרֶב שַׁבַּת קוֹדֶשׁ כ"ו אָדָר שְׁנֵי ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֶי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁשִׁי עִם רִשִׁי

בחמש היום לומדים אלו סוגים של בעלי חיים הם בשרים. חיה שמעלה גרה (לועסת את המזון שלה שוב ושוב) מפריסה פרסה ושוסעת שסע, היא חיה בשרה.

ישנם כמה סוגי חיות שיש להם רק אחד מהסימנים האלה והן אינן בשרות.

לומדים גם על דגים בשרים. לדג בשר ישנם סנפירים (מעין "כנפים" שהדג יכול לשוט באמצעותם) וקשקשים (עגולים קטנים על חלק מהדג שמגינים עליו מפגיעה).

אבל בשבאים ללמד על עופות בשרים, התורה כותבת את רשימת העופות שאינם בשרים וזאת מכיון שכל הסוגים האחרים הם בשרים. היות ואנו לא בקיאים היום בכל סוגי שמות העופות הלא בשרים, אנו אוכלים רק עופות שעליהם אנו יודעים בודאות שהם בשרים ושזה עבר אלינו במסרת, מסבא של סבא של סבא.. לכן אנו אוכלים בשר תרנגולים (ומרבית האנשים אוכלים בשר תרנגול הודו).

ישנו גם סוג של חגב בשר (בימינו, רק לתימנים יש מסרת עליו).

נגיעה בבעל חיים לא בשר גורמת לאדם להטמא והוא עלול לטמא דברים אחרים ויצטרך לטבל אותם במקוה כדי שיהיו שוב טהורים.

תְּהֵלִים / יוֹם כ"ו לַחֲדָשׁ, פָּרֶק קי"ט מַחֲצִית שְׁנֵיהָ.

התהלים של היום מיוחד מאד. מסיימים את הפרק הארוך ביותר בכל ספר התהלים, פרק קי"ט. הפרק הזה הוא כל כך ארוך עד כדי שלא אומרים את כלו ביום אחד אלא הוא מתחלק בין כ"ה לכ"ו לחדש.

אחד הפסוקים במחצית של היום הוא: "שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב" – אני כל כך שמח

עם המלים שלך (התורה) כמו מישהו שמוצא אוצר יקר!

אבא של הרבי, ר' לוי יצחק מסביר את הפסוק: שהאותיות הראשונות של המלים "במוצא ש"ל רב" (מי שמוצא אוצר יקר) יוצרות את המילה **בשר**!
מה הקשר לכשר?

הרבי אמר (בראלי - בנוס לילדים) שעלינו לדעת באשר נלחמים ביצר הרע: אדם יכול לחשב שזה לא משנה אם ספריה קטנטנה איננה כשרה.

אבל אם אנחנו לא שומעים ליצר הרע שלנו ורק אוכלים ממתקים כשרים, זה כמו למצוא אוצר יקר מה! אפלו משהו "קטן" שאנחנו מצליחים להתגבר בו על היצר הרע, הוא דבר חשוב מאד!

תניא / לקוטי אמרים פרק ל"ח (כ"ו אדר ב' שנה מעוברת)

בעת נלמד על שני סוגים של כונה, אותם אנו משוים לחיות הנמצאת בבהמה ולחיות הנמצאת באדם.

האם התבוננתם פעם מבעד לחלון וראיתם חתולה רצה? או שהיא רצה להשיג אכל או שהיא בורחת מחיה אחרת. מה גורם להם לרוץ? בגלל שה' עשה שהחיות יפחדו מדברים שעלולים להזיק להם, ויאהבו דברים שעושים להם טוב. זה מה שגורם להם לברח מחיה גדולה יותר, ולרוץ לחפש אכל. החתול לא למד על הסכנות שטמונות בחיות גדולות יותר ממנו, והחליט שזה הגיוני לברח, החתול בורח בגלל שזה מה שה' עשה שירגיש מהרגע שנולד.

אבל אדם הוא שונה. מה קורה אם מחליטים שרוצים לגרום לעוד יהודים לאכל מצה שמורה בפסח? חושבים על כך, מחליטים להכין את שקית המצה היפה ביותר, הולכים לחנות, בוחרים את חמרי היצירה הטובים ביותר, מקשטים את השקית בצורה היפה ביותר, שמים בתוכה מצה ומביאים את זה לבית של מישהו- מישהו שלא אכל מצה קדם. המקבל אומר תודה ושואל, מה הכנתם כאן? אתם מסבירים להם שעבדתם קשה כי רציתם להכין שקית מצה מיחדת כדי שהם יאכלו מצה בפסח. מצה עוזרת ליהודי להתמלא ביותר אמונה.

מה גרם לכם לעשות את זה? זו לא הייתה פעולה אוטומטית שנמצאת אתכם מרגע הלידה. אתם יודעים שהרבי רוצה שתעשו מבצעים, לכן חשבתם איך והחלטתם שזה מה שתעשו, ואפשר לדבר ולהסביר מה עשיתם. חיה איננה יכולה לעשות זאת.

אותו דבר הוא עם קיום מצוות. יכולים להיות שני סוגים של כונה: ישנה כונה שנולדנו איתה, היא אוטומטית! לכל יהודי יש אותה כיון שה' שם אותה בתוך כל יהודי בירושה מהאבות- שאנו מוכנים למסור את נפשנו לעשות את מה שה' רוצה ולא לעבר עברה חס ושלום. לכן אין צורך לחשב, על היהודי רק להזכיר לעצמו שהוא מוכן למסור את הנפש, והוא כבר יהיה מוכן לעשות כל דבר שה' רוצה ממנו. היות והיהודי מזכיר לעצמו את האהבה שיש לו לה'. אהבה שכבר קיימת בתוכו- סוג כזה של כונה דומה לחיה שרצה למצא אכל- רק בגלל שככה ה' יצר אותה.

אבל ישנו סוג אחד של כונה (שלא כל נשמה יכולה להגיע אליה) לחשב על גדלות ה' ולהביא את עצמנו לאהבה וליראה אליו ולהחליט לקיים את כל מצוות ה'. הכונה הזו היא כמו דרגת החיות של המדבר במשל שכתבנו קדם.

היום יום / כ"ו אדר ב'

ה' נתן את שלושת החלקים העקריים של היהדות לנשים כדי לדאוג ולשמור עליהם. חנוכה, כשרות

אם האמא דואגת לבית שלה ודואגת לכך שכלם ילמדו ממנה מה הדבר הנכון, היא בונה את ביתה ועליה אומר הפסוק- "חכמות נשים בנתה ביתה".

ספר המצוות / מצוות לא תעשה רנ"ו, ש"א, ד"ש, ש"ה,

בספר המצוות של היום, לומדים עוד מצוות הקשורות לאהבת ישראל:

1. **מצוות לא תעשה רנ"ו** - אסור לצער יתום או אלמנה.
2. **מצוות לא תעשה ש"א** - אסור ללכת רכיל ולדבר על אנשים אחרים, אפלו אם זה דברים נכונים, ואפילו אם מה שמספרים זה לא דבר רע! כשאנשים חולקים מידע עם אנשים אחרים, הם לא רוצים שכלם ידעו על זה (אלא אם כן, הם מבקשים שיעשו כן).
3. **מצוות לא תעשה ד"ש** - אסור לנקם - לעשות משהו לא יפה למישהו בגלל שהוא עשה לנו משהו לא יפה. (לדגמה אם ילד לא ותר על הצעצוע שלו, אסור לומר לו.. טוב, אז אני לא יחלק את הצעצוע שלי איתך!)
4. **מצוות לא תעשה ש"ה** - אסור לנטור - לבעוס על מישהו שעשה לנו משהו לא יפה, אפלו אם לא נוקמים! (למשל אם ילד, לא ותר על משחק, אנחנו לא יכולים לומר לו - אני יותר טוב ממך בגלל שאני הולך להרשות לך לשחק עם שלי למרות שאתה לא נתת לי לשחק במשחק שלך!)

רמב"ם / הלכות דעות פרקים ו', ז' - הלכות תלמוד תורה פרק א'

פרק ו' - לומדים שהחברה סביבנו- האנשים שאנחנו מתחברים אתם וחולקים את זמננו אתם, מאד מאד חשובים! צריך לדאג שהחברים שלנו הם אנשים שאנחנו רוצים להיות כמוהם!

פרק ז' - הרמב"ם מלמד דברים רבים על אהבת ישראל. צריכים לדאג לכבודם של אנשים אחרים כמו שאנחנו דואגים לכבודנו, ולהיות זהירים עם הרכוש שלהם כמו שאנחנו זהירים בנוגע לרכוש שלנו.

מתחילים ללמד היום את הלכות תלמוד תורה!

פרק א' - אחת ההלכות היא שלאבא יש מצוה לדאג שהילדים שלו לומדים תורה (האדמו"ר הזקן בותב בשלחן ערוך שזה לא רק לגבי בנים, אלא אבא צריך לדאג שגם הבנות שלו לומדות. ולמרות שהמצוה נתנה לאבות, שני ההורים עובדים יחד לודא שהילדים שלהם יקבלו את החנוכה הטוב ביותר שהם יכולים לקבל!)

דרכי החסידות / אהבת ישראל

אחד הדברים שאמורים במאמר בדרך מצוותיך זה הסבה מדוע אנו אומרים "הריני מקבל עלי..". לפני התפלה. משמעות אחת של תפלה היא שאנו מקריבים קרבן- אנו מביאים את עצמנו בקרבן לפני ה'. כפי שאנו יודעים, קרבן צריך להיות שלם, בלי מום. בלי פגם. ביצד נוכל לדאג לכך שלא יהיה לנו מום?

הנשמה של היהודי היא כמו גוף אחד. יש כאלו שהם כמו ראש, יש כאלו שהם כמו גוף (כפי שלמדנו

היום, בהיום יום). כְּדֵי שְׂיִהְיֶה גּוֹף שְׁלֵם לְלֹא מוּם, יֵשׁ צָרָךְ בְּכָל אֶחָד מֵהַחֲלָקִים. כְּשֵׁיִשׁ לָנוּ אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל לְכָל יְהוּדֵי, הַקְּרָבֵן שְׁלָנוּ שְׁלֵם לְפָנַי ה' - כִּי יֵשׁ לָנוּ כָּל חֵלֶק שֶׁל הַגּוֹף הַגָּדֹל.

אָבֵל אִם חֵס וְשְׁלוֹם אָנוּ לֹא אוֹהֲבִים מִיִּשְׁהוּ, סוּג כָּזֶה שֶׁל יְהוּדִים, קְרוֹב מְשַׁפְּחָה כָּזֶה, אוֹ שְׂכָן- וְאֵינָנוּ רוֹצִים שׁוּם שְׂיִכּוּת אֲלֵיהֶם, אֲזִי מִשְׁהוּ חֶסֶר! זֶה כְּמוֹ לְחַתֵּךְ חֵלֶק מֵעֶצְמִנִּי, וְכָךְ חֵס וְשְׁלוֹם נְהִיִּים בְּעַל מוּם!

לָכוֹ, לְפָנַי שְׁמַתְחִילִים בְּתַפְלָה, אוֹמְרִים "הֲרִינִי מִקְּבֵל עָלֵי מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאֶהְבֵּת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ", אָנוּ אוֹמְרִים לֵה' שְׁאֲנוּ מוֹכְנִים וּמְקַבְּלִים עָלֵינוּ לְהִתְנַהֵג בְּאֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל. אָנוּ חוֹשְׁבִים עַל כָּךְ שֶׁכָּל יְהוּדֵי הוּא חֵלֶק מֵאֲתָנוּ וְכָךְ הַקְּרָבֵן שְׁלָנוּ מְשָׁלֵם, וְה' יִקְבֵּל אֶת תַּפְלוּתֵינוּ.